

KAPITOLA 4

Málokdy jsem tak ohromená, že nemůžu mluvit, ale Kaelisovi se to podařilo. Musela jsem se přeslechnout. Já...

„Cože?“ vyfoukne mi Ravin otázku.

„O čem to mluvíte?“ potichu upřesním dotaz.

„Otec mi od mých dvaceti let neustále opakuje, že je nevhodné, aby muž mého věku neměl žádné vyhlídky. Jeho nekonečné výčitky už mi lezou krkem. A pokud by se něco stalo tobě a tvé milované Leigh – nebo kterémukoli potomkovi, kterého bys jednoho dne mohl zplodit –, koruna by připadla mně.“ I když Kaelis mluví věčně, při zmínce o tom, že by se jemu a jeho ženě mohlo „něco stát“, Ravinovi přeletí přes obličej stín. „Takže je nejvyšší čas, abych splnil svou povinnost druhorozeného prince. A co je lepší než zahojit staré rány tím, že si vezmu za ženu poslední přeživší členku klanu, který jsem vlastníma rukama zničil?“

„Dost už téhle hry,“ vybuchne Ravin a odhodí pergamen.

„Není to hra,“ pronese Kaelis vážně. „Požádal jsem ji, aby přísahala na Čtyři hole, že si mě vezme. Souhlasila a učinila tak. Je to dohodnuté.“ Nic z toho se nestalo, ale pro jistotu zůstanu zticha.

Chci být zasnoubená s princem? U čtyř barev a všech Velkých, *ne*. Ale ještě méně si přeju, aby mě označil nebo poslal zpátky do Halazaru. Takže mu dál dovolím, aby měl prsty propletené s mými, a ignoruju chuť zvratků v hrdle. „Jediný, kdo tu hraje nějakou hru, jsi podle mě ty. Jelikož pravidelně vstupuješ do mé akademie bez mého pozvání.“

Ravin několika dlouhými kroky přejde místnost. Kaelis mi pevně stiskne prsty, jako by se mě snažil zadržet, abych neutekla. Starší princ se zastaví a zlostně se na mě podívá.

Zblízka si všimnu rozdílů mezi bratry. Jsou téměř stejně vysocí, dokud by se nepostavili zády k sobě, nebylo by možné určit, kdo z nich je vyšší, ale Ravin je svalnatější. Jeho rty jsou o něco plnější, přestože je má semknuté do zamračeného výrazu. Jeho oči jsou tmavě hnědé, na rozdíl od Kaelisových černých. A jeho vlasy mají matnou černou barvu. Kaelisovy jsou spíš tmavě fialové, jako sokolí peří sbírané pro výrobu barviva, jako by v sobě obsahovaly tolik odstínů, kolik má každá noc.

„Vím, že lžeš,“ zavrčí Ravin.

Kaelisovi přijde bratrovo rozrušení k smíchu. „Jaký máš důkaz?“

„Zanech této pošetilosti, než do toho zapojím otce.“

„Než do toho zapojíš otce,“ zopakuje Kaelis s posměšným úsměvem. Pak jeho hlas přejde do šepotu. „*Udělej to*. Zapoj ho. Zkus dokázat, že moje tvrzení o jejím původu je mylné, s jeho pomocí nebo bez ní. Ale zatímco budeš pátrat, ona bude pod mou kontrolou a ochranou, zejména po dnešní noci.“

Ravin zatne zuby, až se mu napnou svaly ve tvářích. Uprě oči na mě. Na vteřinu si pomyslím, že mě osloví, ačkoli nemám tušení, co by mohl říct. Nakonec si prvorozený princ jen znechuceně odfrkne. Bez jediného slova odejde a práskne za sebou dveřmi tak silně, že téměř cítím, jak se starobylé základy Akademie Arcana zachvějí.

V okamžiku, kdy už nemáme publikum, mě Kaelis bleskově pustí. Alespoň v jedné věci se shodneme, a tou je vzájemný odpor.

„Musíme tě co nejrychleji formálně zapsat jako nováčka a upevnit tvé nové jméno u ostatních šlechticů.“ Kaelis vytáhne kapesník a chvíli si s ním zuřivě tře prsty, jako by se mě ze sebe snažil co nejrychleji smazat. „Než dorazí halazarští dozorcí nebo městští biřici nebo než Ravin přijde s nějakým nápadem, jak se znovu vměšovat do mé akademie.“